

LOS ANGELES
22 juli 2020
PAZ DARIO

07u44 (Pacific Daylight Time)

Death-Cast belt nooit om te zeggen dat ik doodga. Ik wou dat ze dat wel deden.

Elke avond tussen 00.00 en 03.00 uur, als de bodes mensen waarschuwen dat hun Einddag is aangebroken, blijf ik op en kijk ik onafgebroken naar mijn telefoon. Ik hoop dan dat hij gaat, met die angstaanjagende klokken die mijn vroegtijdige dood zullen inluiden. Of mijn late dood, als je bedenkt hoe weinig zin ik in het leven heb gehad. Ik droom over de avond waarop ik de condoleances van mijn bode over het feit dat ik binnenkort zal sterven kan onderbreken en gewoon kan zeggen: 'Bedankt, dit is het beste nieuws dat ik ooit heb gehad.'

En dan zal ik op de een of andere manier eindelijk sterven.

Gisteravond is mijn telefoon niet gegaan, dus zal ik nog een Niet-Einddag moeten zien door te komen.

Tegenover alle mensen die hun best doen om mij in leven te houden doe ik altijd alsof ik wil blijven leven: mijn moeder natuurlijk; mijn stiefvader, die vroeger studiebegeleider was en doet alsof hij dat nog steeds is; mijn therapeut, tegen wie ik elke donderdagmiddag zit te liegen; en mijn psychiater, die me de antidepressiva voorschrijft waarvan ik in maart een overdosis heb genomen. Ik voel me er bijna schuldig over dat al die mensen hun tijd aan mij verdoen, aangezien ik toch niet te redden ben. Maar als ik niet iedereen ervan weet te overtuigen dat ik alleen maar heb geprobeerd er een eind aan te maken vanwege de documentaire over die gebeurtenis in mijn jeugd, dan word ik naar een zelfmoordkliniek gebracht, waar niet alleen nog meer mensen hun best gaan doen om me in leven te houden,

maar waar ik ook geen enkele kans meer krijg om nog een zelfmoordpoging te doen.

Als deze Niet-Einddag zo goed verloopt als ik hoop, ben ik misschien wel blij dat ik er nog een poosje ben.

Voor het eerst in bijna tien jaar tijd mag ik auditie komen doen. En niet zomaar auditie, maar auditie met een tegenspeler, voor de rol van degene op wie de hoofdpersoon in de film verliefd wordt. En niet zomaar een film, maar de verfilming van mijn favoriete fantasyroman, *Gouden hart*. Ik hoefde er maar één kneitergoeie selftape voor te maken en te liegen over wie ik ben.

Ik moet zo de deur uit om mijn droomrol in de wacht te slepen.

Ik loop door mijn slaapkamer heen en weer, en lees de tekst voor de auditie nog een keer, ook al ken ik hem inmiddels uit mijn hoofd. Alles in mijn kamer is zwart en wit, op de boeken, spelletjes en videogames na waar ik me op mijn Niet-Einddagen mee vermaak. Mijn moeder heeft een grote zebraplant voor me gekocht, die in tegenstelling tot wat de naam doet vermoeden, niet past bij de sfeer van mijn kamer. Het was lief bedacht om hier iets groens neer te willen zetten, maar het kost me al moeite genoeg om mezelf te voeden, dus de plant is van verwaarlozing bruin geworden. Ik moet hem weggooien, want ik kan het niet aanzien dat een plant eerder doodgaat dan ik.

Oké, het is tijd om de deur uit te gaan. Ik stop de tekst van mijn auditie in mijn gebonden exemplaar van *Gouden hart*, als een 912 bladzijden tellende mascotte, en stop het dan in de rugzak die ik meestal gebruik als ik een wandeltocht ga maken. Ik pak het zwarte T-shirt en de spijkerbroek die ik voor de casting aan moet, en ik wil net onder de douche gaan als ik mijn 365-dagen-dagboek op de grond zie liggen. Ik gooi het snel terug in mijn nachtkastje, aangezien ik dat rond 03.00 uur vannacht vergeten ben; ik moet er niet aan denken dat iemand erin kijkt.

Ik doe mijn deur op een kier open en hoor een Spaans liedje op de oude radio die ik boven op de koelkast heb gezet nadat we alle alcohol weg hadden gedaan. Mijn moeder en Rolando staan lachend het ontbijt klaar te maken, voor zij naar haar werk gaat. Uit dit soort kleine momenten, waarop mijn moeder me geen planten komt bren-

gen of mijn dosis antidepressiva controleert, put ik de hoop dat ze er wel vrede mee zal hebben als ik doodga. Ook al beweerde ze na mijn zelfmoordpoging iets anders – en dan heb ik het over de poging in maart, aangezien niemand weet dat ik er daarna nog een heb gedaan.

Voordat ik voor mijn moeder en Rolando de Blij Paz ga uithangen, moet ik me klaarmaken, zoals elke acteur die de haar en make-up ingaat. Ik ben pas één keer op een filmset geweest, toen ik zes was, maar ik weet nog dat ik het toen heel cool vond dat visagisten me hielpen om mijn personage te worden, waarna de regisseur dan ‘actie!’ roept. Nu doe ik dit allemaal zelf, voordat ik de rol speel van iemand die blij en gelukkig is.

Ik loop snel de gang door en de badkamer in, die nog warm en dampig is nadat Rolando er vanochtend heeft gedoucht. Ik veeg de beslagen spiegel schoon en probeer de slechterik te zien die iedereen ziet, maar ik zie alleen maar een jongen die zijn donkere haar heeft geblondeerd om deze rol te krijgen en die zijn krullen laat groeien om er zijn gezicht achter te verbergen, dat iedereen kent van de docuserie over de eerste Einddag, en niet van zijn kleine, maar ooit veelbelovende rol in de laatste Scorpius Hawthorne-film.

Ik schrik wakker van het koude water van de douche, en dan draai ik de knop zo ver open dat het hete water mijn gebruikte huid rood kleurt. Ik dwing mezelf te blijven staan, al wil mijn lichaam de regie over mijn benen overnemen en achteruitdeinzen. Uiteindelijk wint het lichaam het en kom ik eronderuit.

De wastafel ligt vol met allemaal spullen van mijn moeder en Rolando, zoals haar borstel met een heel woud aan zwarte en grijze haren, zijn kam en gel, de cactuszeep die ze op de Melrose-markt hebben gekocht, en het porseleinen schoteltje waar ze haar verlovingsring op legt als ze haar dagcrème op doet. Er is nergens een echt teken van mijn bestaan te bekennen, op de tandenborstel in de oranje plastic beker na, naast die van hen. Dat is met opzet. Als ik dood ben, wil ik dat mijn moeder me zo lang mogelijk vergeet. Dat betekent dat ze mijn spullen niet in onze gemeenschappelijke vertrekken moet zien rondslingeren. Als mijn moeder steeds wordt herinnerd aan mijn dood, zal ze zich genooddaakt zien om opnieuw te verhui-

zen om aan mijn geest te ontsnappen, zoals we na de dood van mijn vader hebben gedaan. Maar dit piepkleine huisje, dat mijn moeder en Rolando samen hebben gekocht, is haar grote geluk hier in Los Angeles. Het vertegenwoordigt ons nieuwe begin.

Wat ons nieuwe begin had moeten zijn, tenminste.

Afgezien van een afscheidsbrief voor mijn moeder, moet ik ook een brief voor Rolando achterlaten, waarin ik hem zeg dat hij een Graveyard-Sale moet houden, omdat ik weet dat mijn moeder het niet over haar hart zal kunnen verkrijgen om zelf mijn spullen te verkopen. Zij zorgt hier voor brood op de plank, al is het met moeite; dan hebben we het over brood van een week oud. Ze kunnen waarschijnlijk wel een paar duizend dollar verdienen met de verkoop van mijn exemplaar van het laatste Scorpius Hawthorne-boek, dat door de schrijver is gesigineerd, en van de polaroids die ze van me heeft genomen, samen met de cast.

Dat reisje naar Brazilië, samen met mijn moeder, waar mijn scène gefilmd zou worden, was echt waanzinnig. Ik kan nog steeds niet geloven dat ik op de iconische set van kasteel Milagro ben geweest en...

Nee, ik moet me niet verliezen in herinneringen aan de tijd dat ik de jonge Larkin Cano speelde, terwijl ik nu een andere rol moet spelen. Niet de rol voor de auditie. De rol die ik op elke Niet-Einddag speel.

Helemaal fris en aangekleed pak ik de deurknop en fluister: ‘Actie.’

Ik schakel over naar de Blij Paz.

‘Goeiemorgen,’ zeg ik met een Oscar-waardige glimlach als ik de woonkamer binnenkom.

Mijn moeder en Rolando zitten in onze eethoek ontbijttaco’s te eten en othello te spelen, het bordspel dat ik als kind heel leuk vond. Ze kijken op met een oprechte glimlach op hun gezicht, want Blij Mama en Blij Rolando zijn geen gespeelde rollen.

‘Goeiemorgen, Pazito,’ zegt mijn moeder.

Dat ze me Pazito noemde, vond ik als kind ook heel leuk.

‘Ben je er klaar voor?’

Ik zwaai met mijn auditietekst. ‘Ja.’

Rolando maakt een bord voor me klaar. ‘Eet op, Paz-Man. Je hebt je kracht straks hard nodig.’

Ik dwing mezelf te eten, want als ik niet eet, krijgen ze argwaan. Het geval wil dat ik meestal geen trek in eten heb. Soms voel ik me zo leeg dat ik er buikpijn van heb, alsof die grommend om geluk vraagt, maar er is nooit iets te eten, of niets ziet er lekker uit, of als ik uiteindelijk wel in de stemming ben om te eten, lijkt het wel alsof niemand mijn bestelling wil opnemen.

‘Zullen we anders samen even je tekst doornemen?’ vraagt Rolando.

Ik sla het aanbod af, want toen ik mijn selftape wilde maken, trad Rolando buiten beeld op als mijn tegenspeler, en deed hij veel te dramatisch, alsof hij vanachter de camera auditie deed voor een of andere telenovela. Ik moest het afkappen en eerst de tekst van de tegenspeler opnemen, met een lagere stem, met daartussen de stiltes die voor mijn personage bedoeld waren. Aan die opname heb ik deze auditie te danken. Ik wil Rolando niet nog een keer in mijn hoofd laten kruipen.

‘Zal ik je dan een lift naar de auditie geven?’ vraagt Rolando, die altijd heel graag wil laten zien dat hij anders is dan mijn vader, maar dat weet ik dus al.

‘Ik ga liever lopen. Ik kan wel wat frisse lucht gebruiken.’

Hij steekt zijn handen omhoog om aan te geven dat ik het dan zelf maar moet weten. ‘Ik neem een dag vrij, voor het geval je je bedenkt.’

‘Moet je niet eerst een baan hebben om een dag vrij te kunnen nemen?’ Ik lach er zogenaamd bij, zodat het een grapje lijkt, maar mijn moeder geeft me toch een standje. Rolando lacht, maar ook zijn lach is nep.

‘Ik neem een dag vrij van naar een baan zoeken,’ zegt Rolando terwijl hij thee zet en vertelt wat voor klusjes hij allemaal in huis gaat doen.

Ik verlies mijn aandacht.

Vorige maand is Rolando ontslagen bij een middelbare school hier in de buurt, omdat er geen budget meer was. Dat is vervelend, want hij vond het leuk om weer een kantoorbaan te hebben, vooral nadat hij mij het grootste deel van mijn middelbareschooltijd thuis had lesgegeven, maar nog meer vanwege de stijgende hypotheek en de

doktersrekeningen. Hij doet heel ingewikkeld over de volgende baan die hij zal aannemen. ‘Niet meer iets waarbij ik emotioneel betrokken raak,’ zegt hij de hele tijd.

Het werk als loopbaanadviseur was heel geschikt voor hem, want dat was gewoon een baan waarbij hij alleen over andere banen hoefde te praten, en hij voorzag daarmee ook in zijn behoefte om andere mensen te helpen. In tegenstelling tot zijn uitputtende jaren als studiebegeleider op een basisschool. ‘Nooit geweten dat kinderen zulke problemen kunnen hebben,’ heeft hij meer dan eens gezegd, zelfs waar ik bij was – iemand die als kind toch heel wat problemen heeft meegemaakt. En dan was er natuurlijk nog zijn uitermate korte, maar zware baan als een van de eerste bodes ter wereld van Death-Cast. Het is bijna tien jaar geleden sinds hij er op de eerste Einddag mee is gekapt. Dezelfde dag die mijn leven zo snel heeft veranderd dat ik daardoor dat kind met al die problemen ben geworden.

Moet je opletten wat er gebeurt als ik deze rol binnensleep voordat hij een baan heeft gevonden.

Rolando geeft mijn moeder thee en een kus. ‘Geniet ervan, Glorieuze Gloria.’

‘Dank je, mi amor.’

Ik ben heel blij dat mijn moeder verliefd is – deze keer is het echte liefde – maar soms vind ik het moeilijk om het te zien, doordat ik weet dat ik zal doodgaan zonder dat er iemand van mij heeft gehouden. Elke avond, als ik alleen in bed lig en hoop dat Death-Cast zal bellen, vraag ik me af of ik voor mijn leven zou gaan vrezen als ik iemand naast me had. Als iemand me vasthield. Als iemand me kust. Als er iemand van me hield.

Maar wie wordt er nu in vredesnaam verliefd op een moordenaar? Niemand dus.

Ik loop naar de gootsteen om mijn bord af te spoelen en sta opnieuw toe dat ik me aan het hete water brand. Ik zet de kraan uit voordat het iemand kan opvallen dat mijn handen schoner zijn dan het bord.

‘Pazito?’

‘Ja, mam?’

‘Ik vroeg of alles goed met je was.’

Om een goede acteur te zijn, moet je goed kunnen luisteren, maar ik was zo in gedachten verzonken dat ik mijn tegenspeler niet hoorde. Nu staar ik voor me uit alsof ik mijn tekst ben vergeten. Ik val uit mijn rol, alsof mijn masker van de Blijde Paz en de stof van mijn kleren van me af worden getrokken en ik een niet-werkende acteur blijk te zijn die het niet eens verdiént om te werken. Nee, ik ben een goede acteur, en ja, goede acteurs moeten goed kunnen luisteren, maar ze moeten ook waarachtig acteren. Dus ga ik de waarheid vertellen – tenminste, *een* waarheid.

‘Sorry, mam, ik ben gewoon een beetje gespannen door die audities,’ zeg ik, terwijl ik naar de grond kijk alsof ik me geneer. Dat aspect is misschien geacteerd, maar ik spreek wel de waarheid als ik zeg dat ik niet helemaal mezelf ben, maar kijk nou, ik práát in plaats van alles voor me te houden zoals de vorige keer. Dan rond ik het af met een leugen: ‘Ik ben oké.’

De poten van mijn moeders stoel beginnen te piepen en dan houdt het opeens op. Ze wil niets liever dan me troosten, maar ik heb tegen haar gezegd dat ik, wanneer ik iets over mezelf vertel, wat ruimte nodig heb, want als ze zo in mijn nek hijgt, voelen de kleinste dingen veel groter dan ze zijn. Ik heb precies dezelfde woorden gebruikt als mijn therapeut om deze boodschap over te brengen, en het werkt, maar ik weet dat het heel moeilijk voor mijn moeder is om niet over me te kunnen moederen.

Het is voor mij ook moeilijk. Kon een knuffel me maar redden.

‘Je kunt op die auditie maar het best gewoon jezelf zijn,’ zegt mijn moeder.

‘Maar hij moet toch een personage spelen?’ vraagt Rolando.

‘Hij moet het personage tot leven brengen, zoals alleen hij dat kan,’ zegt mijn moeder. Al sinds ik klein was, heeft ze me aangemoedigd mijn dromen na te jagen. ‘Zorg dat deze auditie je comeback wordt, Pazito.’

‘Ik doe mijn best,’ zeg ik.

Er heeft nog nooit zo veel op het spel gestaan. Als ik deze rol niet krijg, heb ik niets om voor te leven.

Ik maak aanstalten om de deur uit te gaan, maar dan roept mijn

moeder: ‘Ik pak nog even je...’ Ze loopt haar slaapkamer in en haar stem sterft weg.

Ik weet al dat ze mijn dagelijkse antidepressivum gaat pakken. Het flesje met mijn Prozac-pillen ligt ergens in haar kamer verstopt, omdat ze er niet op vertrouwt dat ik me aan mijn dosering houd, na de eerste keer dat ik heb geprobeerd er een eind aan te maken.

Daar had ik mijn redenen voor.

Begin januari begon Piction+ hun docuserie *Lugubere gemiste oproepen* te streamen, over de Dozijn doden, de twaalf Dekkers die op de eerste Einddag stierven zonder daar van tevoren van op de hoogte gebracht te zijn, als gevolg van een geheimzinnige storing in het al even geheimzinnige voorspellingssysteem van Death-Cast. Er komt wekelijks een aflevering online, en die draait telkens om een andere Dekker. De laatste aflevering ging over mijn vader, die niet in Death-Cast geloofde. De filmmakers wilden dat wij er ook aan meededen, maar mijn moeder wilde niet en smeekte hen niet met dit project door te gaan, omdat het een verschrikkelijke wond opnieuw zou openrijten (alsof die ooit echt was dichtgegaan). Haar smeekbeden werden genegeerd, omdat ‘we de geschiedenis niet mogen vergeten’. We keken niet vreemd op toen we erachter kwamen dat de filmmakers pro-naturalisten waren, mensen die de natuurlijke manier wilden behouden waarop wij altijd hebben geleefd en zijn gestorven, vóór Death-Cast. Het is er bij die docuserie nooit om gegaan dat we de geschiedenis niet mochten vergeten. Hij was bedoeld als een rechtstreekse aanval op Death-Cast. En ik raakte verzeild in het spervuur.

Alsof mijn angstige gevoelens niet al torenhoog waren in aanloop naar de première van de laatste aflevering, werd die ook nog eens uitgezonden in dezelfde week waarin de regering dat bevel om thuis te blijven uitvaardigde, om de verspreiding van het coronavirus tegen te gaan. Dus je kon er vergif op innemen dat niemand iets anders te doen had dan over zijn toeren raken en televisie kijken. Ik zat naar die persconferentie met de CDC, Centers for Disease Control and Prevention, en Death-Cast te kijken, en het benam me bijna de adem. Ze voorspelde dat wereldwijd meer dan drie miljoen mensen konden komen te overlijden als we niet ogenblikkelijk onze verantwoordelijkheid na-

men door binnen te blijven, en die docuserie maakte het voor iedereen alleen maar erger door twijfel over Death-Cast te zaaien, vanwege hun in de vergetelheid geraakte fatale fout van bijna tien jaar geleden.

Wat er ook ging gebeuren – pandemisch of niet-pandemisch – mijn wereld zou nadat de laatste aflevering online was verschenen sowieso een stuk onleefbaarder worden. Ik heb nooit gekeken, maar de filmmakers schijnen de traumatische gebeurtenis uit mijn jeugd en het daarop volgende proces heel sensationeel te hebben weergegeven, en mij te hebben neergezet als een regelrecht psychotische huurmoordenaar die door mijn moeder tot zijn daad was aangezet, zodat zij haar affaire met Rolando kon voortzetten. En miljoenen mensen geloofden het.

Ik hield me verscholen, en op de vierde dag, een uur nadat de telefoontjes van Death-Cast voorbij waren, probeerde ik Death-Cast in het ongelijk te stellen door mijn hele flesje antidepressiva in te nemen en met de bourbon van mijn stiefvader weg te spoelen.

Vervolgens wachtte ik tot ik zou doodgaan, en dat wordt onderhand de story of my life.

Mijn zicht werd wazig, ik begon te gloeien van de koorts, en ik viel zo nu en dan weg. Tot mijn schrik was ik eindelijk aan het sterven. Ik was te zwak, te gedrogeerd, te dronken en te dicht bij de dood om te huilen over hoe erg het was dat ik zo diep was gezonken, maar ik was ook blij dat ik er nu voorgoed uit kon stappen. Ik zou zijn doodgegaan als mijn moeder niet uit haar terugkerende nachtmerrie over mijn vader wakker was geworden om een nog veel ergere ontdekking te doen: haar zoon, bewusteloos in een plas braaksel.

Tot op de dag van vandaag herinner ik me niet dat ik uit bed ben gevallen en ook de rit met de ambulance niet, of dat mijn maag werd leeggepompt. Maar ik herinner me nog wel goed dat ik op de spoedeisende hulp wakker werd en dat ze me met handboeien aan de stangen van het bed hadden vastgemaakt alsof ik een gevaarlijke crimineel was, zoals ik in die docuserie was neergezet, en dat mijn moeder haar mondmasker afzette en me smeekte om zoiets nooit meer te doen.

‘Ik ben iemand die plannen maakt,’ had mijn moeder door haar tranen heen gezegd terwijl ze mijn hand vastpakte. ‘Maar ik ben niet van plan om in een wereld zonder jou te leven, Pazito. Als jij je van het

leven berooft, ben ik van plan mezelf ook van het leven te beroven.’

Ik heb drie dagen op de afdeling psychiatrie liggen nadenken over wat mijn moeder had gezegd. Ik hou ontzettend veel van haar, maar dat dreigement dat ze er zelf ook een eind aan maakt als ik door zelfmoord kom te overlijden, vind ik verschrikkelijk. Ze heeft zo veel om voor te leven, ook als ze geen moeder meer is doordat haar enige kind dood is.

Ik kan deze druk om te blijven leven niet aan, terwijl ik niets heb om voor te leven.

Ik moet mijn leven – en mijn dood – leiden zoals mij dat goeddunkt.

Ik heb het uitgesteld omdat ik inmiddels wel heb geleerd dat je niet moet proberen Death-Cast in het ongelijk te stellen. Ik heb dus in maart een zelfmoordpoging gedaan, maar die poging op mijn verjaardag, afgelopen maand, moet geheim blijven, anders krijg ik niet de kans om het over tien dagen nog een keer te proberen, op de dag dat mijn vader tien jaar dood is.

Mijn moeder loopt de gang in en geeft me één pil.

Ik slik mijn Prozac door en glimlach alsof hij nu al mijn hele depressie heeft laten verdwijnen.

Dan blijft mijn moeder naar me kijken, bijna alsof ze een casting-director is die mijn vertolking van de Blijde Paz niet gelooft en alleen maar een acteur ziet die overdreven aan het acteren is, en dat is wel het laatste waar een beetje acteur op zit te wachten. Maar dat is het niet. Ze ziet me als haar kindje, haar enige kind, de jongen met wie ze ooit samen naar audities is gegaan, de jongen die ze tijdens het passen van Halloween-kostuums kietelde, de jongen die vroeger in voorspellingen geloofde, omdat hij vroeger in de toekomst geloofde.

De jongen die dacht dat hij een held was toen hij haar leven redde.

De jongen die groot werd en nu dood wil.

‘Ik hoop dat je je wat beter voelt, Pazito.’

‘Ik ook, mam.’ Dat is de waarheid, maar ik weet wel beter.

Dan ga ik de deur uit.

‘En actie,’ fluister ik.

Ik ben niet meer de Blijde Paz. En die ben ik ook niet meer geweest sinds de eerste Einddag, toen ik mijn vader doodschoot.

NEW YORK
ALANO ROSA

11u00 (Eastern Daylight Time)

Death-Cast heeft niet gebeld omdat ik vandaag niet doodga, maar anderen hebben wel gebeld om me met de dood te bedreigen omdat ik de erfgenaam van het Death-Castimperium ben. Ze geven me tenminste een waarschuwing. Zo doet Death-Cast dat immers.

Mensen hebben me weleens gezegd dat ik me niets moet aantrekken van de doodsb bedreigingen omdat ik mijn hele leven al weet wanneer mijn Einddag is. Dat is niet waar. Er zitten veel voordelen aan het hebben van een vader die Death-Cast heeft opgericht, maar het is niet zo dat ik weet wanneer ik doodga. Mijn vader is juist mijn training aan het opschroeven zodat ik het bedrijf na zijn eigen Einddag kan overnemen. Wanneer dat gaat zijn is voor hem een even groot mysterie als voor mij. Hij weet echter wel dat hij door de opkomst van de Death-Guard een doelwit is. De achterban van de presidentskandidaat doet zijn best om het pro-naturalisme erdoorheen te drukken en roept op tot het einde van Death-Cast. De ironie dat mijn vader zijn zaken niet op orde zou hebben voordat hij doodgaat gaat niet aan ons voorbij.

We moeten voorzichtig zijn, zelfs hier in New York, waar je tot begin dit jaar nauwelijks pro-naturalistische propaganda tegenkwam. Dat veranderde allemaal op zondag 29 maart, toen mensen na de eerste twee weken durende lockdown weer buiten kwamen en posters met DEATH-CAST IS ONNATURALISTISCH in metrostations, aan bruggen, in kerken, supermarkten en elke andere denkbare openbare plek aantroffen. Als het aan de Death-Guard lag zouden miljoenen mensen over de hele wereld zonder waarschuwing aan het corona-

virus zijn overleden, alleen maar omdat ze geloven dat dat de natuurlijke orde is.

Op donderdag 1 juli 2010 veranderde de natuurlijke orde van leven en dood, toen president Reynolds het hele land over Death-Cast vertelde. Wat ik toen op negenjarige leeftijd nog niet wist, was dat er een heel grote verdeeldheid tussen de voor- en tegenstanders van Death-Cast zou ontstaan. President Reynolds was hier ook niet op voorbereid. Twee maanden nadat hij voor de tweede keer als president was verkozen, ontving Reynolds zijn Death-Castmelding en bracht hij zijn Einddag in een ondergrondse bunker door om daar door zijn meest betrouwbare agent te worden vermoord. Hij had besloten om voor het pro-naturalisme in plaats van zijn president te vechten.

Vanochtend las ik in plaats van een eerste exemplaar van mijn vaders memoires de biografie van president Reynolds, tot ik door een onbekend nummer werd gebeld.

‘Ik ga je vermoorden, Alano Angel Rosa,’ zei een jongeman op dreigende toon.

‘Bedankt voor het laten weten, vriend,’ zei ik voor ik de verbinding verbrak.

Dat was mijn zevenenveertigste doodsb bedreiging. In datzelfde uur ben ik nog zes keer lastiggevalen door bellers waarna ik de telefoon heb uitgeschakeld en mijn nieuwe telefoon heb geactiveerd. Het is altijd irritant als ik weer op mijn Death-Castaccount moet inloggen en mijn nummer moet wijzigen wanneer dat is gelekt, maar door de nieuwe creatie van mijn vader is dat binnenkort opgelost. De enige andere optie is helemaal geen telefoon meer hebben. Mijn ouders willen dat ik onbekende nummers blokkeer en dreigende sms’jes van mensen die me dood wensen rapporteer en niet beantwoord, maar ik kan er niks aan doen. Als iemand me dood wil hebben moet ik erachter komen hoeveel diegene weet. Als ze alleen mijn naam en telefoonnummer hebben, kan dat iedereen overal zijn. Tot op heden zijn het loze bedreigingen geweest. Maar als iemand zegt dat ze me door Central Park naar huis zien lopen als het bijna middernacht is, neem ik die dreiging serieus en ren ik voor mijn leven.

Het verontrustendste aan het telefoontje was dat de beller bekend